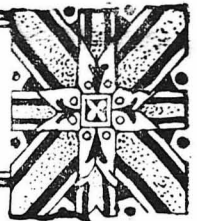
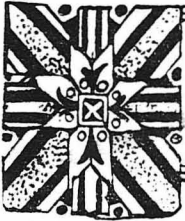

ΜΕΣΑΙΟΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ Κ' Η ΜΗΤΡΥΑ ΤΟΥ

Μία φορά κι 'έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς, που είχε παντρευτεί για δεύτερη φορά με μια γυναίκα πολύ καυιά και πρόστιχη. Από την πρώτη του γυναίκα, η οποία είχε πεθάνει πολύ νέα, είχε αποκτήσει ο βασιλιάς αυτός ένα χαρακτηρισμένο ξανθό αγοράκι. Η δεύτερη όμως γυναίκα του ερωτεύθηκε με άγριο πάθος το χρυσόμαλλο αυτό παιδί, που ήταν άθλιο σαν πεστίτση και δεν υπομιμιζόταν πως ή μητρού του το αγαπούσε. Λαχόταν λοιπόν η ερωγομισμένη το σώμα της και άνοιξε με χαρά τα γλίστρα της λόγια. 'Αλλά μία μέρα, καθώς καθόταν κοντά της και δεν ήταν κανένας άλλος μέσα στην κάμαρα, η μητρού του το άρπαξε άξαφνα και το έφερε σαν τρελλή στην αγοράλιά της. Το βασιλοπούλο τραμάζε και προσπαθούσε να λυτρωθεί από τα χέρια της.

Εκείνη όμως το έφερε σαν προσπαθούσε να λυτρωθεί από τα χέρια της. Εκείνη όμως το έφερε σαν προσπαθούσε να λυτρωθεί από τα χέρια της. Εκείνη όμως το έφερε σαν προσπαθούσε να λυτρωθεί από τα χέρια της.

Κιτάζε, του είπε, βασιλιά μου και αγαπημένε μου, κιτάζε τι μου έκανε ο γιος σου... Ρίχτηκε πάνω του εκεί που καθόταν μονάχη, και έξερασε το πρόσωπο και η' επέληγε στο στήθος, γιατί του αντίστασαν. Τιμοφόρο τον για το έγκλημα του, όπως του άξιζε, βασιλιά μου και αγαπημένε μου!

Ο βασιλιάς, τρέμοντας όλος από την όργη του, διάταξε να στήσουν μιά άγχονη για να κρεμάσουν τον γιο του.

Τού ταίριαζε, είπε, ένας τέτοιος άτιμοτικός θάνατος. Και διάταξε και τόν έφορξεν έντομαστρό σε μιά ύποχρη φαίση, όπου μιά μαύρη σκλάβια του πήγαινε μία φορά την ημέρα γερό και ψωμί.

Το παιδί όραζόταν ότι είχε άδωο, μα ο βασιλιάς δεν το πίστευε και το μισούσε τόσο τόσο, όσο το αγαπούσε τρέφει. Ήρην όμως κρεμάση το γιο του, ήδλε ν' άνοιξη και την γνώμη ενός από τους πιο έσοκόμενους σοφούς του βασιλείου του. Η βασίλισσα δεν το ήδλε καθόλου αυτό, μα ο βασιλιάς είχε στείλει μήνυμα στον σοφό να έρθη, και σε λίγο αυτός έφτασε στο παλάτι.

Ο βασιλιάς τού διηγήθηκε άμισός όλα όσα έγιναν.

— Καταλαβαίνεις, είπε στο σοφό, ότι ο γιος μου είχε ένοχος. Δεν είχε έτοι; Είπε άνάσιος της συγγνώμης μου, αφού έπετέθη στην γυναίκα μου. Είδα με τα μάτια μου τα αίματα στο στήθος της. Τα νύχια του γιού μου ήταν επίσης ματωμένα.

— Βασίλη μου, είπε τότε ο σοφός, πολλές φορές δεν πρέπει να πιστεύουμε ούτε στα ίδια μας μάτια. Μη βιάσεσαι λοιπόν να σκοτώσης το γιο σου! Ποτέ δεν πρέπει να βιάζεται ο άνθρωπος για να τιμωρηθί και να εκδικηθί. 'Αν δεν άκουσης τα λόγια μου και διατάξης να κρεμάσουν άμέσως το γιο σου, είνε πολύ πιθανόν να υποφέρης βίαια από τρενοτές τύψεις. 'Αν θέλεις μάλιστα, διά σου διηγηθώ μιά ιστορία, από την οποία θα διδαχθής άρετά...

— Ήες μου αυτή την ιστορία, είπε ο βασιλιάς. Πάντα άνοιω η' ερωσίστησι ό,τι μου λης σου...

Καί ο σοφός άρχισε να διηγήται: — Ήταν κάποτε ένας εύγενής και γενναίος ιππότης, ό οποίος δεν είχε παρά ένα μόνο παιδί, όπως κι' έτοι, βασιλιά μου. Ο ιππότης αγαπούσε υπερβολικά τον μοναχογιο του, και τού είχε τρεις παρωμένες για να το περιποιώνται. 'Υστερα από το παιδί του ο ιππότης άγαπούσε περισσότερο από το καθέτι στον κόσμο, ένα μεγάλο σκελί του κρηνηγού. Ήταν ένα θαυμάσιο, πιστό και έξυπνο λαγωνικό, και συνόδευε τον κύριό του ταξικά στα κρηνηγιά, του κάθε τόσο διοργάνωναν στα περίχωρα.

Μία μέρα έφρασε στον πύργο του ιππότη ή είδησι ότι μιά μεγάλη ζωνταρομαχία θα γινόταν εκεί κοντά.

Ο ιππότης πήγε κι' αυτός για να

λάβη μέρος στους άγώνες. Η γυναίκα του πήσε τότε τις βάσεις της και πήγαν να δούν από μακριά τους άγωνιζόμενους καθάλλωρηδες.

Όταν φύγανε όλοι από τον πύργο, ή τρεις παρωμένες, που είχαν μείνει εκεί για να φεύγαν το παιδί, θέλησαν κι' αυτές να πάν να ίδουνε, έστω και για λίγη ώρα, το ζωνταρομάχημα.

Άφησαν λοιπόν το παιδί μόνο, μέσα στην κάμαρα του, κι' έφυγαν. 'Αλλά δεν το άφησαν και έντελώς μόνο. Στα πόδια της γυναίκα ήταν έσπασμένο το πιστό λαγωνικό. Η παρωμένες σκέυθησαν πως αυτό ήταν ο καλύτερος φύλακας για το παιδί. Δεν ήξεραν όμως ούτε αυτές, ούτε κανένας άλλος στον πύργο, ότι κάποιος εκεί, μέσα σε μιά τρύπα, ήταν κρηνημένο ένα μεγάλο φείδι.

Όταν λοιπόν έφυγαν όλοι από τον πύργο, και το φείδι άνοιχσε πως δεν είχε κανένας εκεί, έβγαλε το κεφάλι του έξω από την τρύπα, είδε το παιδί μόνο, μέσα στη κάμαρα του, και προχώρησε προς αυτό για να το πνίξη.

Το σκελί όμως, το οποίο κρηνηόταν κοντά στην γυναίκα, σαν να προσοβάνθηκε τον κρηνηό, έπληρωσε έξωγια. Είδη τότε το φείδι και όρμησε πάνω του. Άρρασε έτσι μιά άγρια λάμη μεταξύ τους. Κι' από τις πληγές που είχε κάνει το φείδι στο σκελί, έφραξε τόσο αίμα γύρω, όπως γέμισε όλο το πάτωμα. Τέλος το σκελί, κατακρηνημένο όπως ήταν, σίχτηκε άτελειμένα και με τέτοια όρμη έπαισε στο φείδι, ώστε ή γυναίκα άναποδογύρισε και το παιδί, χωρίς να λάθη τίποτα, βοήθηκε προφυλαγμένο κάτω από αυτή. Μετά μιάς ώρας πάλι το κρηνημένο το σκελί νίκησε το φείδι.

Το άπαισο έφραξε έπεισε νεκρό στο πάτωμα, και το λαγωνικό σώθηκε σμά στον τοίχο για να γλύψη τις πληγές του.

Έπειτα από λίγη ώρα ή παρωμένες γύρισαν στον πύργο. Είδαν κατατρομαγμένες το αίμα που είχε χυθεί μέσα στην κάμαρα του παιδιού και το λίκνο γρημισμένο άνάποδα. Είδαν και το σκελί κατακρηνημένο κι' άμέσως γύρισαν πός το λαγωνικό κατασάραζε το παιδί.

— Γρηγορα, είχαν τότε, γρηγορα να φέρουμε, γιατί αν ο κρηνηός μας έβη και ιδή τι έγινε, θα μας σκοτώση!

Έτσι ταρωμένες και φοβισμένες όπως ήταν ή τρεις παρωμένες, έφυγαν, κρηνηόντας και κρηνηόντας, από τον πύργο. 'Αλλά καθώς πήγαιναν συνάντησαν την μητέρα του παιδιού, ή οποία γύρισε μαζί με την ακολουθία της στον πύργο, επειδή ή ζωνταρομαχία είχε τελειώσει πιά.

— Πιατ φρονίζετε και τρέχετε έτσι; τις φώτισε ή περιγοδέσποινα.

— Άλλοίμονο, κρηνη, άπάντησαν έξωνης, κρηνηόντας πάντα, μεγάλη συμφορά μας βρήκε κι' έμάς κι' έσας! Το λαγωνικό, που τόσο αγαπάει ο κρηνηός μας, κατακρηνημάτισε το παιδί μας! Απτή τη στιγμή, πλαγωμισμένο σμά στον τοίχο, το άπαισο έσο κρηνηέται με εύχρηστίστη το αίμα του λατρειτού μας άγοσιού!...

Η περιγοδέσποινα μόλις άκουσε αυτά τα λόγια, έπεισε άναόθητη κατά γής.

Σε λίγο γύρισε κι' ο ιππότης από τη γιορτή και τρώμαζε καθώς είδη την γυναίκα του μισοπεταμένη και τις ύποχρητες σκαμμένες από πάνω της να προσπαθούν να την συνεφέρουν.

— Τι συμβαίνει; Τι έπαθε ή κρηνηία σου; φώτισε τρέμοντας.

Η γυναίκα του μόλις άκουσε τη φωνή του, άνοιξε τα μάτια της.

— Άλλοίμονο, αγαπημένε μου, τού είπε, Δεν έχωμε πια παιδί! Το αγαπητό σου λαγωνικό το κατασάραζε και μεθωμένο τώρα από το αίμα του, γλύφεται σμά στον τοίχο.

Ο ιππότης τότε όρμησε σαν τρελλός μέσα στην κάμαρα του παιδιού. Το σκελί, σαν πάντα, άνασκαβήθηκε όλόγωρα, για να ύποδεχθί τον κύριό του, πήγε κοντά του και τού έβγαψε τα χέρια.

Τότε ο ιππότης άνάσισε το σπαθί του

Μιά μαύρη σκλάβια του πήγαινε μία φορά την ημέρα γερό και ψωμί.

ΤΑ ΠΑΡΑΘΕΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ

ΠΟΣΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΑΓΙΩΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Σύμφωνα με τη στατιστική μας Γαλιλικής εφημερίδος υπάρχουν σ' όλον τον κόσμο τα κάτωθι λείψανα αγίων, άπαντα άνεγνωσμένα έπισήμως από την Καθολική Έκκλησία.

Το άγιον Άνδρέου 5 σώματα, 6 κεφαλαί και 17 βραχιόνες. Της άγιας Άννης 2 σώματα, 6 κεφαλαί και 8 βραχιόνες. Το άγιον Άντωνίου 4 σώματα, 1 κεφαλαί και 2 βραχιόνες.

Το άγιον Βασίλειον 4 σώματα και 5 κεφαλαί. Το άγιον Βενεδίκτου 4 κεφαλαί και 3 σώματα. Το άγιον Κλήμεντος 3 σώματα και 5 βραχιόνες. Της άγιας Δοροθέας 6 σώματα. Το άγιον Έρασμιόν 11 σώματα.

Το άγιον Στεφάνου 4 σώματα, 8 κεφαλαί και 13 βραχιόνες. Το άγιον Γεωργίου...30 σώματα ! Της άγιας Έλένης 4 σώματα και 5 κεφαλαί. Το άγιον Γουλιέλμου 7 σώματα και 10 κεφαλαί. Το άγιον Γυλιανό (δ όποιος, σημειώσεν, κατεβροχθίσθη από τα λιοντάρια) 3 σώματα, 6 κεφαλαί, 7 βραχιόνες και 7 κνήμες !

Το άγιον Ιωάννου του Βαπτιστού 10 κεφαλαί και 11 δείκται των χειρών. Το Ιωάννου του Χρυσόστομου 15 βραχιόνες. Το άγιον Ιερωνύμου 2 σώματα, 4 κεφαλαί και 63 δάχτυλα. Το άγιον Λαυρεντίου 2 σώματα και 6 βραχιόνες.

Το άγιον Λουκά 8 σώματα και 9 κεφαλαί. Το άγιον Παυλατίου, 30 σώματα και...6.000 κόκαλα. Της άγιας Λουκίας 5 σώματα και 6 κεφαλαί. Το άγιον Ματθαίου 5 σώματα, 8 κεφαλαί και 12 βραχιόνες.

Το άγιον Παύλου 19 σώματα. Το άγιον Φιλίππου 3 σώματα, 8 κεφαλαί και 12 βραχιόνες. Το άγιον Πέτρου 16 σώματα. Το άγιον Βαστιανού 4 σώματα, 5 κεφαλαί και 13 βραχιόνες. Το άγιον Σίμωνος 4 σώματα, 5 κεφαλαί και 9 βραχιόνες. Το άγιον Θεοδώρου 4 σώματα και 6 κεφαλαί.

Έξτος αυτών στη Μπέντοβα και στο Άμδιάνο φυλάττονται τα δάκρυα, που έχουσ ό Ι. Χριστός κατά τό θάνατο του Λαζάρου.

Φορέματα του Χριστού φυλάσσονται σε έξη μέρη: στη Μόσχα, στη Ρώμη, στον άγιο Ιωάννη του Λατράνο, στην άγια Μαρτινέλλα, στο Τριέβινο και στο Άργεντινή. Άλλά και λόγγες, από κείνες που τρυπήσαν την πλευρά του Σωτήρος άπάντο στο σταυρό, άριθμούνται εκατά ή όχθη...

Πώς βρεθήσαν τώρα όλα αυτά τα λείψανα είνε μυστήριον, τό όποιον μόνον ή Παπική Έκκλησία μπορεί να λύση...

και με μιά μόνο σπαθιά τόν έκοψε το κεφαλί. "Υστερα πήγε πρός την κούνια του παιδιού του και την ξανακοίωσε πάνο.

Είδε τότε τό παιδί του ζωντανό, χωρίς καμιά πληγή στο σώμα του, και πίσω από την κούνια τό φειδι σκοτωμένο, και κατάλοιπο -πολύ άσπρα αλλοιομένο-τί έβγινε. Κατάλαβε πώς τό σκελίλο σκότωσε τό φειδι για να σώση τό παιδί του. Και άφρασε τότε να κλαιή γοργά, να ξεροφιδώνη τα μαλλιά του, και να τρυπήση τό στήθος του, από την άπελευσία του.

"Αλλοιομένο μου... φώναζε. Τι έβγαυα... Πίστερω στα λόγια της γυναίκας μου, και σκότωσε τό σκελίλο μου, που ήταν τόσο καλό και πιστό, που έσωσε τί ζωή του παιδιού μου ! Τι δυστυχισμένο που είμαι. Θεέ μου..."

Και ό Ισπατός, γιά να ξεκαρυσθή από τό έγκλημα του αυτό, πήγε να πολεμήση ως στανουφόρος, και ύπερσε και είχε τύψεις σε όλη του την ζωή.

Αυτή είνε ή ιστορία μου, ό βασιλιάς, είνεν ό σοφός. Καταλαβαίνεις την σημασία της; Πρόσεξε λοιπόν ιμή περισθής στα λόγια της γυναίκας σου και σκότωσες τόν γυό σου, γιατί διά ύποψείσης πολύ περισσότερο από όσο ύπόψευε ό Ισπατός, που σκότωσε άδικα τόν σκελίλο του. Μην βιάσσαι, ό βασιλιάς ! Περίμενε να ξεκαρυσθείς πρώτα την αλήθεια. Δέν μπορείς να φανταστής πώς είνε κάποτε τα φαινόμενα άπατηλά.

-Καλά, είνεν ό βασιλιάς. Θα περιμένο. Σου ύπόσχομαι πώς δέν θα διατάξω άκόμα να σκοτώσουν τόν γυό σου.

"Επειτα από κάμποσο καιρό ένας νεαρός Ισπατός διορίστηκε άκόλουθος του βασιλιάς. Ήταν φρούας και ξανθός όπως τό βασιλόπουλο. Και μιά μερα, καθώς ό βασιλιάς μπήκε ξεφαντά μέσα στην κάμαρα της βασίλισσας, την είδε ν' αγκαλιάζει παράφορα τόν νέο Ισπατό ενό εκείνος έκλιρικός και τρυμαλιμένος την αποδοχίσε.

Και τότε ό βασιλιάς κατάλαβε πόσο έλεγινε και πρύτερα ήταν ή γυναίκα του. Τότε διηγήθηκε τα λόγια του σοφού και την ιστορία που του διηγήθηκε. Και δόξασε τόν Θεό γιατί δέν σκότωσε τό παιδί του έτσι όπως άπατούσε ή βασίλισσα. Λιάτσε να βγάλουν άμέσως τό γυό του από τί φυλακή, όπου έμνε τόνσον καιρό κλεισμένος, και να κρημάσουν την άπιστη και σκωφαντέρα βασίλισσα στην άγχονη, την όποιαν είχαν στήσει γιά τό παιδί του.

"Επειτα ό βασιλιάς κάλεσε τόν σοφό και τόν παρακάλεσε να μένη στο παλάτι του, ένσοφ ξη, γιά να τόν έχη πάντα σύμβουλο και όδηγό του.

ΑΝΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΛΑΦΦΩΝ

Ο ΠΑΠΑΣ ΤΟΥ ΑΓ-ΛΟΥΚΑ

Ποιός είν' αυτός που μέσ τό όρθο "Έγχε λαμό σα μά κολώνα, Περιδιαβάς' ήρωικά, Γένεια, μαλλιά μοναδικά, Κόμμα να μη φορή κορόνα — Είν' ό παπάς τ' "Αϊ-Λουκά ! "Αχ ! ό παπάς τ' "Αϊ-Λουκά !

Ποιός κάθε βράδυ λέγει βόλτα "Όλα τα σπίατα τακτικά, Και σταματά σε κάθε πόρτα ; Είν' ό παπάς τ' "Αϊ-Λουκά !

"Όλες ή χήρες τόν γνωρίζουν Και τόν σπιτιών τα δουλιά, Και όλες κλαίη τή χαρίζουν Είν' τόν παπά τ' "Αϊ-Λουκά.

Μά στο κελλί του σάν πηγαίνω Βρίσκουν ροσολία και γλυκά, Και σάν τό όρδο πάντα βγαίνων "Ας τόν παπά τ' "Αϊ-Λουκά.

Δέν μελετά Θεολογία, Δέν μελετά δογματικά, Γιατί αυτά δέν κάνουν χρεία Είν' τόν παπά τ' "Αϊ-Λουκά.

"Αν ζής άκόμα κ' άναγνώσης Αιτούς τους στίχους μου παπά, "Από καρδιάς εύχη να δώσης Είν' τόν Λαυφρόν, που σ' άγαπά.

Ο ΖΗΔΙΑΡΗΣ

(Κατά μίμησιν εκ του Γαλλικού)

"Εγώ δέν παίρνω χωρατά Τό ξέρει πειά και ή Έλένη, Και σα ρολοί περατά, "Ας είν' καλά ή καιμήνη !

Θεός φυλάξει να δώ τί Μ' ανάδ' εύδης δλο τό αίμα, Μα με φροιά' ένα γιατί Είνε και κόμμα να τό φέμμα.

"Από ταξείδι μά χρονιά "Ερπασα άξανα στο σπίτι, "Ητανε νύχτα, λαγονιά, Και μοίχε κροσταλλιά ή μύτη.

Μόλς έμπηρα στην αυλή, Πετένα ένας σα σάτα Κι' από τί βίση την πολλή, Με κούτουλα, με κάνει πήτη.

"Εκεί που ήμουν σα λαϊός, Τρέξ' ή Έλένη και φωνάζει : « Άνδρα μου, σ' έστειλ' ό Θεός » "Εφ'ην' ό κλέφτης, μή σε νοιάξει "

"Άλλοτε πάη την αυγή "Εκορσε άέλιμος σ' άνειρό της, Κι' έμε με λένε Γιακουμή Κι' ήμωνα δίπλα στο πλευρό της.

Την έξεπνώ και την ρωτώ Μιά μερα, άκούσε το κ' αυτό. Ποιός είν' αυτός άπου φωνάζει, Κιττάς ένα παλλικάρι, —"Έχω άδέρφι στο στρατό, Μπροστά της σα γονατιστό μου λέγει, από πολύ σου νοιάζει. Να της κρατάη τό πόδρι.

Ποιός είν' αυτός; ποιός είν' αυτός; Κράζω κ' άρωπό ένα μαχαίρι "Ο παλοτσής μου, ό φτωχός φωνάζει τό πιστό μου ταίρι.

ΟΛΑ ΜΑΥΡΑ

Μαύρα ήσαν τα μάτια της, Μαύρη είνε κ' ή εύχη μου τότε Γιατί άλλον ή Εύα κώδεη... "Όπως είνε κ' ή ζήλεια αυτή, "Η τροχέλι : "Αν ποτέ με προ-Τεπομένη στις κόρες του μέσα "Δύση

Μαύρες είνε σάν πίσσα πλε-Τί θα πη άν τις μαύρες πλε-Σ' άλαβάστρινους όμως χιμάς, "Εξοδές

Στεναγμούς και γυιά και τρα-Ξένο χέρη τις γγείες ποτές, γούδια, Και χυθίνω και τό κάψονη ή

"Όλα τάκρυβε μέσα σ' αυτές ! Που κρυπό έχει μέσα κρυφές ! Μαύρη είχε καρδιά σάν τόν "Αδι, Τί θα πη άν κανείς την χυτ

Φυλαγμένη σε στήθος λευκό, με τα μάτια και ξεφαντα δη, Μνήμη έχω σ' αυτό σκεδιάσει Την εικόνα μου μέσα γραμμένη, Και κρυφή της σ' αυτό κατοικό ! "Όταν φειδι σε μαύρο κλαδί,

Τί θα πη άν στο άσχαρ της στήθος "Άλλος κλαίει πολύ κεφαλή, Και με δη ξεκλιμένο στο μνήμη Νεγκικό να της δίνο φιλί !

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

"Αν έχης ό, τι σου ζητεί ό φίλος σου, μήν τον διώγεις ξεσπώντας του να περάση αβίο για να τού τό δώσης. Σ ο λ ο μ ω ν

Ποτέ δέν χρειάζεσαι τόσο πολύ την έξυπνάδα σου, όσο όταν έχης να κινής με κοτό. "Α ρ α β ι κ ο ρ η τ ο

